

които му правим. Тогава — да се пръждосва от тук.

— Сигурно някой го е обидил! — изплака Лира. — Кой го е обидил? Досега той не е искал да си ходи.

— Мила моя, — погали я по косата майката. — Никой не го е обидил. Той наистина е едно диваче, както казва баща ти, и му е мъчно за неговия затънтен и некултурен роден край. Ясно е, че той не може да разбере добрините, които му прави баща ти. Но аз смятам, че той трябва да бъде задържан тук докато ни е потребен. . .

— Вие го пъдите! — изплака високо Лира. — Но ако той си иде, аз... аз... — Тя не се доизказа, но родителите ѝ разбраха какво значеше този плач.

— Аз ще го задържа тъй, както задържам всеки мой роб! — рече троснато владетелят.

